

СВОБОДЕНЪ

СЕДМИЧЕНЪ ИНФОРМАЦИОНЕНЪ ВЪСТНИКЪ

Абонаментъ за година 8 лева
за 6 месеца 4 лева

Редакторъ-отпечатачъ:
Стефанъ Ив. Петковъ

Редакцията ни се помещава
на улица „Шуменска“, задъ пощата

Такса за публикациите на 1 стр. по 60 ст.; на 2 и 3 стр. по 80 ст.; на 4 стр. по 50 ст. на в. с. м. Приставски и биринч. обявления на 1 път 5 ст. за 2 път 10 ст. на думи

Д-ръ Б. Т. Драмовъ

специалистъ по болеститѣ на кожата и пикочно-поло-
витѣ органи. Препема болни всѣдневно.

Варна, улица „Св. Климентъ“, сръщу банята
на М. Филиповъ.

Д-ръ Михаилъ Мантовъ

адвокатъ — Русе

Води и зацѣпва дѣла прѣдъ Русен. Апелат. Сѣдъ.
Писалище подъ Апел. Сѣдъ. Телефонъ № 259.

Нова работилница за мебели.

Спиридонъ Атанасовъ, майсторъ-специалистъ, до-
сегашенъ съдружникъ съ Ст. Цв. Райковъ и ръково-
дители на мебелната работилница, открива въ Варна
на ул. „Мария Луиза“ нова работилница за мебели,
където ще се изработватъ: гардероби, леки мебели,
спални, салони, маси, етажерки и пр. Сѣщо ще се из-
работватъ: врати, прозорци и др. за постройки и пѣ-
какви видъ дърводѣлски прѣдмети.

Изработка най-изящна. — Цѣни износни.

Зжболѣчебницата

на

Г-ци АЛЕКСАНДРА & ЕКАТЕРИНА ВОЙНОВИ,

дипломрани съ отличие отъ Медицинския Факултетъ
на Императорския Новоросийски Университетъ, — са
откри отъ 1 януари 1914 г. Зжболѣчебницата е снаб-
дена съ най-нови приспособления. Помѣщава се въ
I-я етажъ въ къщата на Благой Пѣйчевъ, Булевардъ
„Мария Луиза“.

Търси се кжща

хиповична, съ 4—5 стаи,
кухня и пр. въ цѣстѣра
на града. Прѣдпочита се около дѣвическата гимназия или ул.
„Царъ Борисъ“. Наемането може да стане къмъ 15 мартъ или
15 априлъ, а контракта да се сключи отъ сега.

Оправка въ редакцията.

Съобщение.

Подписавий Пантели Г. Золасъ, ж. въ гр. Варна, чрезъ
настоящото си обявявамъ за знание, че нѣма да призная нито
ще отговарямъ, за дългово пронаходници отъ покупили стоки на
вѣра или отъ заемъ и пѣщице каквито и да било задължения
и къмъ когото и да сѣ, сключени отъ сина ми Константинъ П.
Золасъ или отъ дъщеря ми Коралия П. Золасъ.

Варна, 11 януари 1914 г.

Пантели Г. Золасъ

Македонецъ.

Двѣтѣ наши илюзии.

(Нѣколко безпартийни и безпристрастни мисли).

10. Много по-дипломатично, по не-
по-малко враждебно къмъ насъ се е
държала Русия и въ Букурещъ. Когато
онѣ разногласията ни съ общитѣ съюз-
ници не бѣха взели заплашителенъ ха-
рактеръ, Русия не оставаше прахъ да
падне на насъ. Така: на 18 януари
1913 г. самъ г. Сазоновъ е заявилъ на
ромжкия прѣдставителъ въ Петербургъ,
че Русия не ще може да остане равно-
душна, ако Ромжия нападне България
и че той се надѣва, какво „Ромжия
ще помисли два пѣти“, прѣди да се
рѣши на „единъ подобенъ актъ, който
може да има бързи и тежки послѣд-
ствия...“ Г-нъ Сазоновъ даже бѣ за-
явилъ тогавъ нѣщо повече, а именно:
„Въ всѣки случай, Русия не ще може
никога да допусне, щото Ромжия да
нападне България...“ Ала когато раз-
поглашения ни съ съюзимитѣ започнаха
да изглеждатъ непримирими, сѣмния г.
Сазоновъ е заявилъ на сѣмния ромжски
прѣдставителъ: че „не за първи пѣтъ
ромжскитѣ и руски интереси сѣ били
идеични, и че дѣтѣ държави трѣб-
вало да работятъ, за да се тури край
на скандала, който прѣдставятъ съюзни-
цитѣ, и за да се възстанови мирътъ на
Балканитѣ“. Г. Сазоновъ не пропусналъ
даже да добави: че енергичното пове-
дение на Ромжия спрямо България
щѣло да бѣде „благоприятно, защото то
щѣло да послужи като силно средство
на България...“ (Вижте: Зелена книга,
стр. 46, стр. 63, стр. 63—№ 86, и стр.
107 — № 441). Както виждате, г. Са-
зоновъ не само се отказалъ да брани
България отъ Ромжия, ами капи сѣм-
ната Ромжия да заплаши българитѣ,
когато искаха изпълнението на единъ
договоръ, посещъ подписа на сръбския
кралъ и заключенъ подъ правственната
гарантия на Русия — а не сръбитѣ,
които се отрекоха отъ тоя договоръ,
като поискаха неговата ревизия. Може
ли да съществува по-големо пристрастие
отъ туй?... Но Русия и него сѣте за
недостатъчно. Тя простѣ своята непри-
знателностъ къмъ България до тамъ,
щото открито насѣква Ромжия да
ни нападне. Нека читателътъ само се
приготи да прочете слѣдния невѣро-
ятенъ документъ отъ ромжската Зелена
книга, който едва ли има свой прото-
типъ даже и въ самата руска история:

№ 161.

Докладъ до Н. В. Краля (на Ромжия).

Букурещъ, четвъртъкъ, 13/26 юни 1913.
Рускиятъ пълномощенъ министръ г.
Шебеко ми съобщилъ, въ Министерството
на външнитѣ работи, че българитѣ се
отказватъ да подчинатъ аскиякъвъ съ-
вѣтъ на умѣреностъ, който имъ се
дава; напротивъ, гѣ сѣ готови да за-
почнатъ войната съ сръбитѣ и гърцитѣ.
По личното мнѣние на г. Шебеко, ние
(ромжитѣ) трѣбва, като послѣдно сръд-
ство за натискъ, да прѣдупрѣдимъ г.
Данева, че, въ случай на подобна вой-
на, ромжската войска ще мине Ду-
нава и ще окупира линиита Турра-
канъ-Балчикъ, за да и присѣдини
окончатѣлно (къмъ Ромжия). Въ всѣ-
ки случай, добавя г. Шебеко, Ромжия
разполага, днесъ съ прѣобладаваща
роля въ Балканитѣ...

Г. Мохореску.

Прѣведени на обикновенъ езикъ,
всички тия дипломатически извѣщения на
Русия щѣли сѣ да кажатъ на Ромж-

ния: „Щомъ българитѣ се опитватъ са-
ми да изпълнятъ съюзния си договоръ
съ Сърбия, ние минете Дунава и на-
падатъ въ България. Но тоя начинъ ние
ще постигнемъ двѣ облаги: хемъ нѣма
да допуснемъ на българитѣ да биятъ
сърби и гърци и да занѣрнатъ своето
национално обединение, съ което ние
станатъ по-силни и отъ насъ; хемъ ще
заграбимъ сума тѣхна земя въ Добруд-
жа. Тоя пѣтъ не се бойте отъ насъ.
Ние сме съ васъ, задъ насъ, подъ насъ...“

И тая невъобразима нѣзастъ Русия
върши на 13 юни п. г., т. е. 4 дена
прѣди да започне войната ни съ съюз-
имитѣ!... И върши и въ сѣщото врѣ-
ме, когато се готви да праги свой на-
раходъ въ Варна, за да докара г. Да-
невъ въ Русия по арбитража!... На и
обявява въ неслухане никакви съвѣти
на умѣреностъ и въ желанието да новѣа
сѣмния онзи Даневъ, който сега се кѣ-
не по десетъ пѣти въ дѣня, че не е
искалъ войната, а тогава бѣ събралъ въ
министерството си всички българи, за-
ещи добръ руски езикъ, за да прѣне-
дагъ мемоара му по арбитража!... И
нѣзастъ, и двуличие и клевета!... И дѣя
Русия благодарниятъ г. Даневъ се ма-
чи днесъ да запази отъ обявления и
критики у насъ. Казалъ би човѣкъ: да
би могло и да би заслужавало да се
осжди на смъртъ г. Даневъ за лѣтош-
ния нашъ погромъ, трѣбвало би тогъ да
се изпрати въ Русия на г. г. Сазоновъ,
Шебеко и Гартвингъ да му теглятъ вж-
жето, га да може той само да закупи
своята овчедупина и слѣпа вѣра въ офи-
циална Русия...

11. Ами фамозния арбитражъ на
Русия? Ето единъ страшенъ неинъ
грѣхъ, който тя никога не ще успѣе да
го отърси отъ себе си... Защото тоя
арбитражъ на Русия бѣ безусловенъ,
безапелационенъ и наложителенъ за
Сърбия и България. За неговото прона-
сяние нѣмаше се нужда нито отъ прѣд-
варително съгласие на странитѣ, нито
отъ тѣхната покана да се присѣдини
къмъ него, нито даже отъ тѣхнитѣ ме-
моари. Веднага слѣдъ подписването на
мира въ Лондонъ (17 май 1913 год.),
Руския императоръ разполагаше съ аб-
солютно юридическо право да издаде
арбитражното си рѣшение. Каквото и
да бѣше туй рѣшение, то нѣмаше да
задоволи нѣщо ни една отъ странитѣ;
но именно за туй, въ края на край-
щата, тѣ пѣха да го приематъ и да му
се подчинятъ. Да бѣ станало туй, нѣ-
маше да има междусъюзническа война,
нито пѣкъ пропадане на Балканския
съюзъ. Защо туй не стана? Защо, вмѣ-
сто него, Николай II се задоволи да
телеграфира на българския и сръбския
владѣтели и да покани въ Петербургъ
съюзимитѣ министри прѣдседатели, а
самъ той гъргна на 6-мѣлѣно морско
пѣтенствие въ Финландскитѣ води? Защо
стана всичко това? Защо ли? Защото:
Русия бѣ обѣщала намъ (сръп-
ну неслухането ни въ Цариградъ) да
ни даде Сруга съ околностѣта отъ
„спорната зона“ и, разбира се, цѣлата
безспорна зона; а обѣщала бѣ и на
Сърбия (сръпцу отказа ѝ отъ Адриати-
ческо море) да не допусне България да
граничи съ Албания, да съедини сръб-
скитѣ и гърки граници и да даде на
Сърбия, не само цѣлата „спорна зона“, но
и градоветѣ Охридъ, Припѣтъ, Ве-
лестъ, Краково и пр. Защото: трѣбваше

намъ да се отстъпи пълната безспорна зона въ Македония, а нѣкъ Русия бѣ обещала на Гърция да ѝ даде Солунъ, и тъй като тамъ не можаха Сърбия и Гърция да съединятъ границата си, то само по себе си се разбираше, че трѣбваше да се дадатъ на гърците и нѣкои отъ другитѣ македонски красне, заузети отъ гръцкитѣ войски (Леринско, Костурско, Енидже-Вардарско). И защото... сегашна официална Русия не желаше да има една обединена и мощна България на чело съ царъ Фердинанда, когото тя не е прѣстанала да счита за австрийски човѣкъ, а сега трѣшше съодни моментъ да го скомпрометира и да го застави да абдикира...

Такава е горката истина, която не може да се скрие никѣдъ... Всички други обяснения по въпроса сѫ басни, съчинени за залъгане на простодушната славянина!...

Басия е, напр., че Сърбия била склонна на руския арбитражъ по „спорната зона“. Азъ твърдя по най-положителенъ и най-категориченъ начинъ, че Сърбия никога — ама никога! — не е приставяла на такъвъ арбитражъ. Ако г. Неклюдовъ, на 9 юни 1913 г. е наистина увѣрявалъ, че Сърбия е приставяла на арбитража по съюзни договоръ, то туй е или заблуджение, или игра съ думата „арбитражъ“. Въ архивата на наше то Външно министерство има документи (постигили слѣдъ горното увѣрение на г. Неклюдова), които установяватъ: че Сърбия бѣ склонна само на единъ „арбитражъ на широка база“, който „не би засѣгналъ нейнитѣ жизненни интереси“... Нѣщо повече. До послѣдната минута Сърбия е настоявала: щото подѣлбата на всички земи, завладѣни отъ съюзници (содомитиумъ) да стане при участието на всички четири съюзника — което настояване и възприе Русия, затуй тя и покани въ Петербургъ четирмата съюзнишки министри-прѣдседатели. Ясно е, слѣдователно, че ако Сърбия се е съгласила нѣкога на арбитражъ, тя е разбирала подъ тая дума арбитража, прѣдвиденъ въ членъ 4-и на съюзния ни договоръ, на основание който членъ тя тѣкмеше „да пледира ревизията“ — а никакъ не арбитража по „спорната зона“, който е специално прѣдвиденъ въ 2-и членъ. Че тона е така, най-увѣдливо доказателство е, че въ Петербургъ бѣха поканени не само г. г. Пашичъ и Даневъ, но и г. Вензелосъ и Вукотичъ, съ които ние нѣмахме договори, прѣдвиждащи арбитража на Русия. Впрочемъ, и меролапинъ в. „Новое время“ (въ брой си отъ 6 септември, 1913 г., № 13465), въ една писпираниа отъ руското Външно министерство статия, изрично заяви: че, ако бѣ дошло до арбитражъ, Русия щѣла е да счита за „спорна зона“ цяла Македония.

Басия е подмѣтането, че отвѣтната днешна на нашия царъ до руския императоръ била „дръзка“ и „обидна“ за послѣдния. Ако въ такъ дпеша (която, въ скоби казано, е минала прѣзъ Министерския съветъ) има нѣщо обидно за нѣкого, то е за сръбския кралъ, а не за руския императоръ. Защото странно би било да се подържа, че е обидна за внука на Царя-Освободителя припомнението, какво Македония е била призната и провъзгласена за българска страна отъ самата Русия, и въ Цариградската конференция, и въ Санъ-Стефанския договоръ.

12. Неприязнеността на официална Русия къмъ насъ се оказа толкова дълбока и неослабна — нѣщо чудовищно за благата и любима руска душа — щото Русия прѣслѣдѣ България и послѣ нейната катастрофа... Кой не помни лѣтошното комюнике, въ което Русия заявяваше, че не ще позволи едно „чръзмърно унижение и ослабване на България“ — а кой не знае сега, че тя и го позволи, и му способствува? Кой е забравилъ и рускитѣ изъяснения, че на Турция не ще бжде допуснато да отнеме отъ България Одринъ — а кому не е извѣстно днесъ, че туй стана, безъ даже Русия да протестира? И слава Богу, че днешното българско правителство не бѣ изложило въ случая всичката си издежа и въра въ Русия, както бѣ направилъ г. Даневъ съ Ромжния а то ние щѣхме да дочакаме да видимъ гурскитѣ пълчища на Енисеръ бся въ Пловдивъ и хубавага Тракия разорена и опустошена...

Послѣ нашия разгромъ въ Букурещъ, прѣдседателятъ на руската Дума, г.

Родзянко, бѣ отишълъ въ Кримъ на докладъ при руския императоръ. Люболюбивата душа на тоя отлъченъ руски синъ, който бѣ плакалъ отъ радостъ при извѣстито за героиското прѣзизмане на Одринъ, не могла да се сдържи и да не оплаче горката съдба на „чръзмърно унижената и ослабнала България“. Но сърдечния руски императоръ прибързалъ да го успокои съ християнскитѣ си думи: „България получи туй, що заслужаваше!...“ По-късно — споредъ разказа на г. Ной Марковъ въ в. „България“ отъ 16 ноември 1913 г. бр. 49 — единъ наши българинъ отъ Сливенъ, занимаващъ високо служебно положение въ Одеса, когото рускитѣ императоръ лично познавалъ, ималъ честта да му се прѣдстави въ Ливадия. За да го утѣши въ великата му тѣжа за разгромната България, знаете ли какво му е казалъ рускитѣ императоръ? Казалъ му е буквално слѣднитѣ думи: „Азъ много уважавамъ ванитѣ сънародници, но обстоятелствата тъй неблагоприятно се сложиха, щото Русия бѣ принудена да напусне България. Жално, много жално...“ А защо, царю православни, Русия напусна България, и кой е билъ она, който е могълъ да принуди Велика Русия да стори тоя страшенъ грѣхъ? Въ Вашитѣ Августейши рѣчи се намираще пълната възможностъ за избѣгането на тая катастрофа: доста бѣ да издадете арбитражното си рѣшение по „спорната зона“, за да не се случеше нищо съ България. А имате право и можахте да го издадете въ 24 часа, безъ да питате никого. Защо се отказате да сторите туй благотѣлнне на една страна, която Вашия Дѣдо е извикалъ на свободенъ политически животъ и чийто полета сж още напоени съ кръвта на двѣстѣ хиляди руски герои? Ако не сте били разположени къмъ нашия Царъ, въ какво се е провинила прѣдъ васъ самата България, за да изплаща ти съ честта си, съ славата си, съ земята си това Ваше неразположение?

Хваната за гушата отъ петима врагове, България бѣ повлечена въ Букурещъ, гдѣто ѝ наложиха бездушния Букурещки миръ. Какво стори Русия при това трагично положение на България? — Тя почака да ни се наложи Букурещкия договоръ, а, когато туй стана, за „утѣшение на мъртвитѣ“ заяви, че ще иска ревизия на договора по отношение на Кавала. Но, щомъ Австрия потърси такъ ревизия по отношение къмъ заграбената отъ сръбитѣ българска Македония, Русия наведнажъ се отказа отъ своята ревизия. И не само се отказа, но г. Сазоновъ има непохвалната дързостъ да заяви: че, ако била настоявала за Кавала да се даде на България, Русия могла да успѣе; ала ти намирала, че това не изисквали нейнитѣ интереси, и затуй напуснала идеята за ревизията... Ахъ, официални братушки, колко сте вие жестоки: можахте да сторите туй и безъ да го говорите!... И камъ да бѣше направено само туй. Но Русия отиде още по-далечъ съ прѣслѣдането на България. Чрѣзъ своя министър-прѣдседателъ, г. Коковцевъ, който на послѣдтъкъ бѣ въ Парижъ, тя замоли Франция да не дава заемъ на България, защото съ тия пари щѣла била да възстанови скоро военнитѣ си сили и щѣла да се опита веднага слѣдъ туй да разкъса Букурещкия договоръ... Па и самъ г. Сазоновъ далъ е комуто трѣбва да разбере сжщото. И още нѣщо: България още би могла да иска откъмъ Гърция едно изправление на границата си; но откъмъ Сърбия — не, понеже Русия нѣмала да се съгласи на подобно нѣщо. До колко душмански и разположена къмъ насъ днесъ Русия, могло би да се заключи и отъ характерния фактъ: че тя се пазн, като отъ огнь, да съвѣта Сърбия на умѣреностъ и справедливостъ спрѣмо българитѣ въ Македония, като имъ се признаватъ поне оння черковно-училищни правдини, които тѣ имаха при турския режимъ... И при все туй, у насъ се намиратъ още хора, които мислятъ, че ние сме галенигѣ дѣца на Русия... Не отдавна единъ такъвъ умникъ въ в. „България“ прѣнаивно увѣряваше, че Сърбия спечелила Македония, защото била съ Русия; да сме били и ние съ Русия, щѣли сме да я спечелимъ. Прѣди всичко, туй е нелѣпо казано: защото, при най-добрата си воля, Русия не може да ладе една и сжиза Македония и на Сърбия и на България. А послѣ, туй е невѣрно: защото, до самия Букурещки миръ, ние

нищо друго не сме правили, освѣнъ да изпѣляваме съвѣтитѣ на Русия. Даже и днешното наше правителство не е още прѣстанало да слуша рускитѣ съвѣти и да гърси подпържката на Русия за своята политика.

А Българията не знае и нѣщо друго. Тя не знае това, което ей-сега ще ѝ го кажа и което ще ѝ слесна и поразн. Не знае тя, че между България и Русия сжществувало едно съюзно съглашение, сключено прѣзъ 1902 г., което съглашение още и днесъ не е нито денонсирано, нито замѣнено съ ново; и че 3-я членъ на това съглашение излага на Русия слѣдното задължение къмъ България (прѣдавамъ го не буквално, а въ неговата точна смисълъ):

Русия гарантира съ всичкитѣ си сили (т. е. и съ война) цялостта и неприкосновеността на Българската държавна територия.

И при такова свое формално задължение, Русия не само не излѣзе да защити цялостта на нашата територия отъ Ромжния, но, както видѣхме по-горѣ, сама спомогна на Ромжния да ѝ вземе 7500 кв. клм. отъ оная наша прадѣдовска земя, която великия руски народъ, по повелението на Царя-Освободителя, съ кръвта си бѣ ѝ освободилъ отъ турцитѣ, за да ѝ остави намъ, като българска земя, свободна и честита... Има ли нужда, подиръ туй потресно откровение, да продължавамъ още своя обвинителенъ актъ — написанъ съ суровото безпристрастие на единъ английски сждня — противъ руската политика спрѣмо България?...

Слѣдва.

Изъ сп. „Свободно мнѣние“.

ОТЗВИ.

Хвѣрко думи по отговора на Полковникъ Маркова

Прочетохмъ въ брой 15-и на почитаемия Вп вѣстникъ едно опровержение отъ полковникъ Маркова, колкото непълно, неяснѣващо сжщността на изнесенитѣ факти отъ служебната му дѣйностъ, толкова и напѣлнѣно съ надуги фрази свойственни на надутия доблестенъ полковникъ.

По въпроса за самозастрѣляващия се подофицеръ, той опровергава кратко и ясно: че Атанасъ Ивановъ билъ живъ, а Иванъ Атанасовъ билъ се застрѣлялъ и че писмото било при дѣлото въ прокурорството. Не е тамъ въпроса че се казвалъ подофицера Атанасъ Ивановъ, или Иванъ Атанасовъ, а да се освѣтли общественото мнѣние по сжщността на факта: — защо се самозастрѣля тозъ отличенъ подофицеръ и какво бѣше сдържането на оставеното отъ него собственорѣчно писмо?

Колкото се отнася до въпроса, че писмото било прѣдадено на слѣдователя и че дѣлото било въ прокурорството, ний мислимъ, че съ това полковникъ цп най-малко не сиемъ съмѣплото за истинската причина, която е подбудила подофицера да се застрѣля и съ подобенъ отговоръ той ни най-малко не задоволява общественото мнѣние, което съ нетърпѣние очакваше да чуе по-сжществени данни за причинитѣ на самозастрѣляването на тозъ бевъ врѣме загиналъ отличенъ синъ на България. По пататикъ, доблестния полковникъ праца невѣдущия си листренецъ за справка какво пишело въ равнитѣ параграфи на положението за подофицеритѣ относно тѣхното наивачение. На тона ще му отговоримъ съ двѣ думи, че положенията си листренецъ познава по добръ отъ до-

блестния полковникъ, обаче разнитѣ полжения и закони, трѣбва да се разбиратъ и правилно прилагатъ, а тона тѣмо мисви у полковника Маркова и тона нѣкошо ще подтвърдимъ съ равнитѣ факти отъ служебната му дѣйностъ.

По пататикъ полковника казва, че началството му впаляло кѣдъ е билъ и отъ какво е болѣдувалъ прѣзъ войната и съ особена скромность свойственна на великитѣ людѣе, се провинва: „азъ не съмъ претендиралъ за кой знае какви лични подвизи, но все-таки съмъ билъ всекога тамъ, гдѣто длѣжността ме е изисквала и гдѣто е трѣбвало?!...“

... само не скритъ подъ дракитѣ и сплѣтъ по лафетитѣ както пѣ-ков доблестни?!...“ Говидба на офицеръ и долни чинове въ полка не е имало никога, а е имало прѣслѣждане на провинени, като въ края на краищата доброжелателния полковникъ се провинва: „дано Богъ запази Българската армия отъ подобни достойни, каквито сж писачитѣ!“ — На тѣвъ павявления на полковника Маркова ще му припомнимъ слѣдующето: че началството му знае кѣдъ е билъ въ равнитѣ моменти на боеветѣ: на 10, 16 и 17 октомври, на 4-и ноември прѣдъ Чатаджа и въ войната съ Сърбитѣ при Калиманско поле, обаче не бѣше до сега извѣстно на многото отъ гражданитѣ па гр. Варна какъ този храбъръ доблестенъ командиръ на полка изчезване яко димъ, щомъ се почнеха дѣйствиата. Той вѣроятно ще да е забравилъ гдѣ е билъ на 4-и ноември и какъ оздравѣ и встѣпи въ командване на полка; сжщия вѣроятно ще да е забравилъ оставянето на полка при Калеманица и сериозното му болѣдуване и бѣлѣжката за здравословното му състояние отъ разпрѣдѣлителната болница на доктора Карамихайлова. Да му ги припомнимъ ли?...

Лесопъ начинъ за опровержение, както вижда читателя, отъ полковника Маркова: „всетаки съмъ билъ тамъ, гдѣто е трѣбвало, само не скритъ и пр...“ Интересно е да знаемъ като какъ разбира полковникъ подъ думитѣ: тамъ, гдѣто е трѣбвало, ващото мѣстото на единъ началникъ въ боя, въ зависимостъ отъ обстоятелствата, може да е тѣмо задъ нѣкоя публичка, но никоганъ не и въ лазаретната линейка!... Касателно спането на лафетитѣ отъ страна на доблестния, което крие полковникъ въ отговорътъ си, ще трѣбна да се допусне, че тоѣ ще да е ималъ твърди здрави нерви, за да може да спи на лафета, защото, ако бѣше съ малко по-расклатена нервна система и треперящъ за кожата си, то напѣрно подъ прѣдлогъ на болестта diagea schgar-nelika, или друга подобна, щѣше да отиде и запѣлка въ вѣкоя лазаретна линейка, или още по-практично, да се озове на 30—40 километра отъ бойното поле и да си донесе послѣ едно спндѣтелство, че е прѣдрасположенъ на еди каква си „сериозна“ болестъ, както направи доблестния храбъръ полковникъ.

Повататикъ, сжщия полковникъ съ смирено овчедупно пде

да утвърдява навия читател, че въ полка психично вървело по мед и масло и никога никаква гонитба и преследвания на офицери и долни чинове не е имало, а е гонили прѣстѣпни, провинени лица!... Ние по този случай ще го помолним да надникне въ повѣрителното писмо отъ Началника на 4-та дивизия генералъ Ковачевъ прѣзъ 1910 г. гдѣто му се обръщаше най-сепроизно вниманието върху обстоятелството, че той *нашето да въведе по голѣмъ редъ и служебна хармония въ полка*, с равнебитилъ офицерството и насадилъ най-голѣмъ митагоппамъ между граждани и офицери, за което го предупрѣждаване за послѣдентъ път и прочее...

Коловнѣ на нѣстника не позволяватъ да хроникраме всички прѣстѣпни случаи и воденѣ по това прѣписки отъ полковникъ Маркова между него и офицеритѣ, също и съ гражданитѣ отъ ежца. По този случай си спомняме за още една трагична смъртъ на единъ писаръ отъ полка; името му сегат не помнимъ, само знаемъ, че той *бѣше родомъ отъ с. Алфатаръ, Силистренско* и този интелигентенъ младежъ, единичекъ на майка и баща, благодарение не тактичността и жестокото отнасяне на полковника Маркова, се самообеси въ лазарета на полка. Подробности по голѣмъ по случката, ако ще иска полковника, ще му ги припомнимъ.

Да, доблѣстна полковниче, най-доброто, което трѣбва да направите въ случая е, да мълчите и не се обаядайте, защото мълчанието е вѣсто.

Силистренецъ.

Дневни новини

Ревизията на Варненската община. Започната още отъ мѣсецъ ноември, продължава. Г-да финансовѣ инспектори ревизиратъ сега повече тържественѣ прѣписки. Въ прѣдадения на послѣдъ ревизионенъ актъ тѣ обетойно сж се спрѣли върху канализацията. За сега още нищо не може да се каже за резултатитѣ отъ ревизията. Вѣроятно е да се констатира въ кои и други закононарушения, обаче дали общинскитѣ съвѣтъ ще може да бъде обвиненъ, за сега е още неизвѣстно. Нека ревизията сама освѣтли гражданството прѣдъ ний да се произнасяме тъй. или иначе.

Утвърдени бюджети. Министерството на вътрѣшнитѣ работи е утвърдило бюджетитѣ на всички окръзи въ стара България съ слѣднитѣ приходи и приблизително толкова разходи: Варненски окръгъ — 832 хиляди лева; Шуменски — 360 хиляди. Бургаски — 486 хиляди. Софийски 1.112.000. Пловдивски — 706 хиляди. Русенски — 401 хиляди. Пазарджишки — 468 х., Видински — 235 х., Кюстендилски — 204 хиляди. Врачански — 320 х., Старо-загорски — 683 хиляди и Търновски окръгъ 483 хиляди лева. Всичко приходъ за 12-ти окръзи 6.890.273 лв.

Разгледано дѣло. Варн. Окр. Сждъ утѣв. отдѣл. на 22 того въ съставъ: Прѣдседателств. чл. Г. Боговъ, членове: Зл. Ст. Цановъ, с. м. Григоровъ, зам. прокуроръ Ст. Георгиевъ, под-секретаръ Алек. Капричевъ, разгледано дѣло за извършената прѣзъ 1907 г. голѣма контрабанда въ Варн. пристанище отъ Ст. Корабовъ, Радославъ Ивановъ и Ан. х. Константиновъ за изпешне на 9000 касп газъ безъ да бждатъ обвинени съгласно закона за митницитѣ. Защитници на Корабовъ бѣха: Д-ръ Саво Иванчевъ, Дим.

М. Мантовъ и Д-ръ М. Мантовъ, а на Рад. Ивановъ, тукания адвокатъ Ал. Дяковичъ. Слѣдъ днудневното разглеждане и слѣдъ уоритата защита на защитницитѣ на апелаторитѣ, които настояваха отгвѣнение на постановл. по нѣманиз въ случая елемента контрабанда, понеже стоката (газът) не е прѣкарана отъ странство прѣзъ забранени пунктове на митницата и че чл. 327 отъ зак. за митницитѣ цитиранъ въ тона постановление нѣмашъ въ този случай приложение, защото въ него се казвало за стока прѣкарана прѣзъ забранени за внасяне стока пунктове на митницата и че ако имало въ случая отговорностъ то е било само заплащане митлата на обзмитнитѣ 9000 касп газъ, а не друго. На 24 сждѣтъ пропаше рзотония съ която се измѣняна постановлението, като прѣдвидено въ него наказане на апелаторитѣ се налага по други нови членове отъ зак. за митн. а въ останалата частъ постановлението си остава въ сила, по което постановление апелаторитѣ сж. осждени да заплатятъ на държавата една сума отъ около 150 хиляди лева и 576 лева станали сждѣбни разноски.

Акц. Д-во „Зора“ имаше на 26 того годишно събрание, въ което се приеа баланса и равносметката за изтеклата 1913 г. и се избраха новѣ управителенъ и провѣрителенъ съвѣти. Въ управителния съвѣтъ влизатъ: г. г. Янко Филонъ, Стойно Ивановъ, Никола Станковъ, Дим. Кепковъ и Петко Бачевъ, а въ провѣрителния съвѣтъ: — Манолъ Ковачевъ, Никола Ставревъ и Христо Чернаевъ.

Назначена е една романо-българска комисия, въ която влизатъ по еднѣ д-легатъ отъ министерството на вътрѣшнитѣ работи, финансовѣ, правосѣдието и общ. сгради, която ще се занимае съ уреждането внасянитѣ въпроси въ Добруджа по посетата и постройнитѣ.

Общественъ популяренъ курсъ. Дружествата на основнитѣ и класни учители въ гр. Варна сж открили вече катагодишния си общообразователенъ популяренъ курсъ, на който се ч. татъ лекции върху всички отрасли на науката. Четенията ставатъ редовно вѣска сръда 6—7 ч. вечерта и недѣля 10—12 ч. пр. об. въ помещени то на мъжката гимназия. До сега сж четени слѣднитѣ лекции: България въ миналото, настоящето и бъдещето — Иванъ Стояновъ; Аспаруховитѣ българи — Ив. Пастуховъ; Македония въ старо време и въ сръднитѣ вѣкове — Г. Николаровъ; Землеустройнитѣ — В. П. Гочевъ; Източния въпросъ, исторически прѣгледъ — Ив. Пастуховъ; Игнчо Славейковъ — В. Ставревъ; Значение и задачи на естетиката — Д. Лазовъ. Входътъ е безплатенъ и свободенъ за всички.

Вѣнчавка Г-нъ Иванъ Павловъ, варненски общински съвѣтникъ, ще се вѣнчае съ г-на Параскева Трифопова въ недѣля на 2 февруарий.

Нашитѣ честитѣлания и благопожелания на двойката.

На 26 того въ салона К. Ранковъ имаха събрание делегатитѣ на днесъ властующата партия отъ Варненска и Провадийска околии за избиране кандидати за народни прѣдставители въ прѣдстоящитѣ избори, които ще станатъ на 23 февруари. Слѣдъ дълги разисквания се опрѣдѣлиха 22 лица, отъ които централното бюро въ София ще избаре 9 кандидати за Варненска и Провадийска околии.

Единъ 35-годишенъ юбилей. Група търгов. ки служащи въ Варна сж взели инициативата да устроятъ единъ рѣдѣкъ по своето си знач. ние юбилей въ честъ на г. Христо Г. Арабонъ, търновски итѣл. търговски служащъ при навѣстната търговска къща въ Варна г. Евгений Сириветъ, за 35 годишното му непрѣривно четно служе за при ежцата къща. Юбилейтъ ще се състои на 6 февруарий и. г. въ 8 ч. вечерта въ локала „Кюркчи Тодори“ въ Варна.

Убийство. На 20 того занасния подпоручикъ Георги Гакевъ е застрѣлялъ съ револверъ сѣдружника си Векрѣ Хюсеиновъ, бакалинъ, който

моментално издхналъ, а Гакевъ бжде арестуванъ. Причинитѣ за убийството биле търговски разприци.

Закланъ съ ножъ. На 13 сръдцу 14 декември 1913 г. прѣзъ нощта е закланъ съ ножъ Христо Па. Кюрневъ, ветеринаренъ фелдшеръ въ с. Караджа, отъ Провадийска околия отъ неизвѣстни лица. Закланъ е билъ като яре, на пътеката, която минава подъ боклука, прѣдъ къщата на дѣдо Недю Недевъ и завлеченъ въ надиката, която минава на 3—4 крачки подъ пътеката. Убийството по вѣска вѣроятностъ е извършено отъ нѣколко души и то за отмъщение.

Провадийски Сждѣбентъ Прѣставъ.

ОБЯВЛЕНИЕ № 180.

Въ допълнение обявлението ми № 113, публикувано въ н. „Свободенъ гласъ“ бр. 17 отъ 22 януари 1914 г., съобщавамъ на интересуици се, че продажбата на недвижимитѣ имоти, означени въ горното обявление, принадѣляващи на Илия Кемаловъ, отъ гр. Провадия, вѣсто на 8 ф. януарий т. г. ще се извърши на 11 с. м. 5 ч. слѣдъ обѣдъ съ правонаддаване 5% въ 24 часа, защото е почята на 11 януарий т. г. а не на 8 януарий. гр. Провадия, 27.1.1914 г. Сжд. Прѣставъ: Илия Ст. Бачевъ.

Търговско Акционерно Дружество „ЕРМИСЪ“ — Варна.

ПОКАНА

Поканватъ се Господа акционеритѣ на Търгов. Акц. Д-во „Ермисъ“ на обикновено общо годишно събрание, което ще стане на 16 февруарий т. г. въ 2 часа слѣдъ пладнъ въ помещението на дружеството при слѣдния

ДНЕВЕНЪ РЕДЪ:

- 1) Докладъ на Управителния и Провѣрителния Съвѣти;
 - 2) Приемане баланса и сметката на Почалби & Загуби за 1913 г. и освобождаване отъ отговорностъ управителния и провѣрителния съвѣти;
 - 3) Гласуване бюджета за 1914 година
- Ако на 16 февруари т. г. събраието не се състои, то съгласно чл. 8 отъ устава се отлага за 24 февруари т. г. въ ежцата частъ и мѣсто. Депозираието на акциитѣ съгласно чл. 12 отъ устава ще стане въ кантората на дружеството до 8 февруари т. г.

гр. Варна, 28 януари 1914 год.

Отъ управителния съвѣтъ.

БАЛАНСЪ

НА

Търгов. Акционерно Д-во „ЕРМИСЪ“

АКТИВЪ Приключенъ на 31 декември 1913 год.

ПАСИВЪ

Каса	72188 95	Капиталъ	300000 —
Портфейлъ	235210 60	Заласенъ капиталъ	194111 35
сkonto и заемн л. 199612 60		Влогове	611426 50
ипотеки „ 34358 —		Кредитори	104755 20
и-и за сѣбир. „ 1240 —		Купонъ 1907 до 1912	5335 —
Текущи сметки	257768 05	Лихви	12459 —
сръдцу гаран. „ 159595 75		Гарантия управ. съвѣтъ	25000 —
ипотека „ 98172 30		Депозанти	40000 —
Търговски сѣлки	81160 —	Тантени	1613 10
Вагонджии	327620 10	Полни за сѣбрание	1240 —
Разни акции	80000 —	Купонъ 1913	21000 —
Мебели	3800 —		
Недвижими имоти	8575 95		
Депозирани полици	40000 —		
акции	25000 —		
Протестиранн полици	4065 70		
Сждѣбни дѣла	5345 80		
Кореспонденти	1505 —		
	1142240 15		1142240 15

Печалби & Загуби за 1913 година.

ДА ДАВА

ДА ЗЕМА

Патен. и сгради за 1913	2692 55	3452 55	Лихви и комисионни	55630 35
разл. патен. отъ 910/912	760 —		Наемъ	700 —
Разноски наемъ л. 1500		14613 75		
арпа. и канторски „ 13113 75				
Неплатени лихви	12459 —			
Амортизация на мебели	200 —			
Безнадеждни взимания	431 45			
Заласенъ капиталъ	2560 50			
Тантени	1613 10			
Дивидентъ	21000 —			
	56330 35			56330 35

Директоръ: Н. Валсамовъ.

ДОКЛАДЪ

на провѣрителния съвѣтъ къмъ редовното общо годишно събрание.

Господа акционери,

На основание чл. 18 отъ дружествения уставъ и чл. 202 отъ Търговския Законъ, провѣряхме годишния балансъ за 1913 год. и сметката Почалби & Загуби на които всичкитѣ пера намѣрихме напълно съгласни съ книгитѣ на Дружеството. Операциитѣ се оказаха вѣрно и тѣсно вписани въ счетоводнитѣ книги и извършени съгласно нарежданията на устава и рѣшенята на управителния съвѣтъ. Намѣрената чиста печалба, като сж спаднали 10% за заласенъ капиталъ (чл. 25 отъ устава), 7% за тантени и лв. 431 45 за безнадеждни взимания, 2 000 л. прѣдтапана чистия дивидентъ 7% върху вѣска акция.

Молимъ да приемете и одобрите горния балансъ и сметката Печалби & Загуби и освободите управлението на Дружеството.

Варна, 25 януарий 1914 год.

Провѣрители: П. Занетовъ
А. Мановъ
А. Хаджипетровъ

Балансъ

на Акц. Земледѣлческа Банка „ПРОГРЕСЪ“ — Варна.

АКТИВЪ

За 1913 година.

ПАСИВЪ

1 Каса	4560.05	1 Капиталъ	300000 —
2 Порфѣйлъ	324126.55	2 Зал. капиталъ	6300 —
3 Тек. сметки	81559.05	3 Кредитори	332278.70
4 Стоки	42517.55	4 Акцепти	130911.35
5 Стоки консигнация	1725 —	5 Капаро	3600 —
6 Недв. имоти	60000 —	6 Депозанти	61000 —
7 Цѣнни ефекти	264030.10	7 Лихви за 1914 год.	4215 —
8 Основни разности	1700 —	8 Инкасо	2318.10
9 Мобили	1043.75	9 Данъци	3996.60
10 Чужди полици	2318.10	10 Дивид. ср. I купонъ	3410 —
11 Дешо г. ранции	61000 —	11 Тантиеми	3000 —
12 Счетовни дѣла	25896.80	12 Дивид. ср. II купонъ	30000 —
13 Гербови марки	277.80		
14 Разни дебитори	10275 —		
	881029.75		881029.75

Загуби & Печалби.

ДА ДАВА отъ 1 януари до 31 декември 1913 година.

ДА ЗЕМА

1 Лихви & ком. броеви пр. год.	19819 —	1 Отъ лихви & комисиони прѣзъ годината	41913.55
2 Об. разности: наемъ, канторски, служаци, данъци и др.	20383.80	2 Отъ разни стоки	22359.65
3 Амортизация мобили	334.35	3 Отъ разни цѣности	18000 —
4 Амортизация основ. разности	600 —		
5 Амортизация недв. имоти	921.05		
6 Лихви за 1914 год.	4215 —		
7 Запасенъ капиталъ	3000 —		
8 Тантиеми	300 —		
9 Дивид. за II купонъ	30000 —		
	82273.20		82273.20

Директоръ: Хр. К. Чернавъ.

ДОКЛАДЪ

Отъ провѣрителния съвѣтъ на Акц. Земледѣлческа Банка „Прогресъ“, въ гр. Варна, къмъ Господа акционеритѣ на сѣщата банка за II ро редовно годишно събрание.

Господа Акционери,

Съгласно чл. 17 отъ устава на банката и нарежданията на търговския законъ, честь имаме да Ви доложимъ, че прѣзъ течението на м. 1913 год. сме извършили външния ревизия на банката и всѣкога сме констатирани пълна редовност и изправност на наличността въ касата, портфейла и цѣннитѣ книжа съ счетоводството за което сме съставили своевременно и надлъжнитѣ протоколи.

Преглѣдахме и провѣрихме баланса и сметката печалби & загуби за м. 1913 г. и ги намѣрихме вѣрно извлечени отъ счетоводнитѣ книги на банката. Въследствие на горнаизложеното, молимъ, господи акционери, да удобритѣ представенитѣ балансъ и сметката печалби & загуби, както Ви сж прѣдставени и да освободитѣ отъ отговорност управителния съвѣтъ за дѣйствиата му прѣзъ м. 1913 год.

гр. Варна, 18 януарий 1914 год.

Пров. съвѣтъ: (ИВ. МАНАСИЕВЪ.
Н. СТАВРЕВЪ.

Дедеагачско Градско Общинско Управление

ОБЯВЛЕНИЕ № 35.

гр. Деде-Агачъ, 2 януарий 1914 год

Дедеагачското градско общинско управление обявява на интересующитѣ се, че на 10 февруарий 1914 г., часътъ отъ 3 — 5 слѣдъ обѣдъ, ще се произведатъ слѣднитѣ търгове въ канцеларията на управлението му, на отдаване на закупувачи, наематели и доставчици слѣднитѣ общински приходи, недвижими имоти и доставки, а именно:

- 1) Прихода отъ налога „бачъ“, съ тайна конкуренция, за врѣме отъ 1 януарий 1914 г. до 31 декември с. г., съ първоначална цѣна 15000 л;
- 2) Прихода отъ „кантарина и крипина“, съ тайна конкуренция, за врѣме отъ 1 януарий 1914 год до 31 декември с. г., съ първоначална цѣна 20,000 лева;
- 3) Прихода отъ „рѣченъ чакълъ, пѣськъ и пр.“ съ явно наддаване, за врѣме отъ 1 януарий 1914 г. до 31 декември с. г., съ първоначална цѣна 500 лева.
- 4) Прихода отъ налога „върху керемидарницитѣ, тухларницитѣ и пр.“ съ явно наддаване, за врѣме отъ 1 януарий 1914 год. до 31 декември с. г. съ първоначална цѣна 500 лева;
- 5) Отдаването на наемателъ общинскитѣ два дюкяни, при старото бележе, съ явно наддаване, за врѣме отъ 1 януарий 1914 г. до 31 декември с. г., съ първоначална цѣна по 360 лв. годишно всѣки единъ;
- 6) Доставка на тридесетъ човала дървенъ кюмюръ, сто касп гатъ, 20 куб. метра дѣбови и букови дърва, съ явно малонаддаване, съ първоначална цѣна 1300 лева и
- 7) Доставка на разни канцеларски материали за прѣзъ 1914 год., съ явно малонаддаване, съгласно списъка за тѣхъ, съ първоначална цѣна 200 лева.

Залогъ за правоучастие въ търга се изисква 5% отъ първоначалнитѣ цѣни въ банковъ удостовѣренни.

Желающитѣ да наддаватъ да се снабдятъ съ нуждитѣ по чл. 11 отъ закона за общественитѣ прѣдприятия документи.

Поемнитѣ условия и другитѣ книжа се намиратъ въ общинската канцелария и сж на разположение на конкурентитѣ всѣки присѣтственъ денъ и часъ.

ОТЪ КМЕТСТВОТО.

Провадийски Сждебенъ Приставъ.

ОБЯВЛЕНИЕ № 109.

За удовлетворение веки на Стефанъ Поповъ отъ гр. Провадия по издѣния пѣлнител. листъ № 257 отъ 14/I 912 год. на Провад. Марови Сждъ, противъ Христо Гунчевъ и др. отъ гр. Провадия за 350 лева и др., обявявамъ, че отъ послѣдното двукратно публикуване настоящето въ в. „Свободенъ Гласъ“ въ продължение на 31 дни съ правонадаване въ 24 часа 5%, ще продавамъ публично слѣдующия недвижимъ имотъ нахоящъ се въ землището на гр. Провадия 1) Една къща построена отъ камъкъ и тухли на 12 метра дължина, 5 метра ширина и 3 метра височина, покрита съ мѣстни керемиди съ двѣ стая за живяне и едно коридорче; една отъ стаята е надъ магазинъ; единъ мутфакъ построенъ отъ простъ материалъ, съ двѣ отдѣлення и покрита съ мѣстни керемиди на дължина 7 метра, ширина 4 метра и височина 2.5 м., съ двоенъ мѣсто отъ декара, при съседни: Дончо Станевъ, желѣзобетонна линия, и отъ двѣ страни пѣтъ, оцѣнена за 2600 лева.

Отъ горния имотъ ще се продава само наследствената частъ на Христо Гунчевъ.

Желающитѣ да купятъ имота могатъ да прѣглеждатъ книгата по продажбата и да наддаватъ всѣки присѣтственъ денъ и часъ въ канцеларията ми

гр. Провадия, 18/I 1914 г. 2—2
Сжд. Приставъ: Ил. Ст. Бекчиевъ.

II Варненски Сждеб. Приставъ.

ОБЯВЛЕНИЕ № 1248.

На основание изпълнителния листъ № 5146/911 год. издаденъ отъ II Варненски Мирови Сждъ, въ полза на Димитър Г. Асирпоти отъ гр. Варна, противъ Иванъ Коевъ отъ с. Ново Орѣхово за 50 лева, лихви и други, обявявамъ, че въ продължение на 31 дни отъ послѣдното двукратно публикуване настоящето въ единъ отъ мѣстнитѣ вѣстници, съ правонадаване 5% въ 24 часа, ще продавамъ на публиченъ търгъ слѣдния дължниковъ недвижимъ имотъ, а именно: Нива отъ 7 декара и 1 аръ, въ землището на село Ново Орѣхово, мѣстността „Маджара“ при съседни: Недю Кателиевъ, Михо Георгиевъ и пѣтъ

Първоначална цѣна 106 л. 50 ст., съ намаление 10%.

Желающитѣ да купятъ имота, могатъ да прѣглеждатъ книгата по продажбата и да наддаватъ всѣки присѣтственъ денъ и часъ въ канцеларията ми.

Варна, 23 декември 1913 г. 2—2
II Сжд. Приставъ: Н. Спасовъ.

ОБЯВЛЕНИЕ № 182.

На основание изпълнителния листъ № 476 912 год. издаденъ отъ II Варненски Мирови Сждъ, въ полза на З. Казимиръ С-не А. Сукасиятъ отъ гр. Варна, противъ Мехмедъ Реджебовъ отъ село Бейджигорлу, за 246 л. и др., обявявамъ, че въ продължение на 31 дни отъ послѣдното двукратно публикуване настоящето въ единъ отъ мѣстнитѣ вѣстници, съ правонадаване 5% въ 24 часа, ще продавамъ на публиченъ търгъ, слѣдующия дължниковъ недвижимъ имотъ, а именно: Една нива отъ около 18 декара, нахояща се въ землището на с. Бейджигорлу, мѣстността „Пиралъ“, при съседни: Юмеръ Реджебовъ, Мехмедъ Хюсеиновъ, Юмеръ Дедекъовлю и голджукъ, оцѣнена за 550 лева.

Желающитѣ да купятъ имота могатъ да прѣглеждатъ книгата по продажбата и да наддаватъ всѣки присѣтственъ денъ и часъ въ канцеларията ми.

2—2
гр. Варна, 15 януари 1914 г.

II Сжд. Приставъ: Н. Спасовъ.

Д. № 225/1913 г.

ОБЯВЛЕНИЕ № 68

На основание изпълнител. листъ отъ 28 януарий 1913 год., издаденъ отъ III Варн. Мир. Сждъ, въ полза на Христо Ивановъ отъ гр. Варна, а противъ Кадемъ Нерсезова отъ гр. Варна, за 400 л. и др., обявявамъ на интересующитѣ се, че отъ послѣдното двукратно публикуване настоящето въ мѣстния вѣстникъ, въ продължение на 31 день, съ правонадаване 5% въ 24 часа, ще продавамъ публично въ канцеларията си въ гр. Варна слѣдующия недвижимъ имотъ, принадлежащъ на дължника, а именно: празно мѣсто въ землището на с. Голѣма-Франга, отъ около 5 декара, въ мѣстността „Базичия телеграфъ“, при съседни: Иванъ Колевъ, Стефанъ Зафировъ, пѣтъ за безжична т. телеграфъ и Варненски пѣтъ, оцѣн. 50 лева.

Наддаванетоъ ще почне отъ оцѣната.

Желающитѣ да купятъ имота, могатъ да се явятъ всѣки присѣтственъ денъ и часъ въ канцеларията ми, да разглеждатъ книгата по продажбата и да наддаватъ.

Варна, 10 януари 1914 г. 2—2
III Сждеб. приставъ: Н. Николовъ.

Съобщение

Съобщавамъ на всички свои клиенти, земледѣлци, познати и приятелъ, че отворихъ новопостроеното ми ханче, нахоящо се въ мѣстността „Сесъ-сенносъ“, което снабдихъ съ чисто натурални вина, сливовина и съ разни спиртни напитки. Въ ханчето има и добръ уредена гостилница.

ВАРНЕНСКА ОКРЪЖНА ПОСТОЯННА КОМИСИЯ.

Обявление № 75.

гр. Варна, 10 януарий 1914 г.

Въ канцеларията на Варненската окр. постоянна комисия на 17 февруарий, въ 2 часа слѣдъ обѣдъ ще се произведе търгъ съ явна конкуренция за отдаването на наемателъ тѣй наричаната „Горна водница“, нахояща се при окръжното ступанство „Св. Константинъ“, заедно съ 56 декара около нея ниви, за единъ срокъ отъ три години, считая отъ д-ния на прѣдаването съ актъ водницата на наемателя.

Първоначалната цѣна на годишния наемъ е 400 лв.

Залогътъ е 5% и документи съгласно чл. 11 отъ „закона за общественитѣ прѣдприятия“.

Общитѣ и специални условия могатъ да се прѣглеждатъ всѣки присѣтственъ денъ въ канцеларията на комисията.

ОТЪ КОМИСИЯТА.

ПАНКО ЩЕРЕВЪ — Рѣка Девня.

Съобщавамъ на всички, че отъ 1 януарий 1914 год. открийхъ въ рѣка Девня колонналенъ магазинъ, отъ който всѣки ще може да си набави въ малко или голѣмо количество равни първокачествени бакалски стоки съ много пазосни цѣни.

Сжщо до колонналенъ ми магазинъ открийхъ питейно заведение, което е снабдено съ чисто натурални вина и най-доброкачествени напитки.

Съ почитъ: Панко Щеревъ.